

bragte Forslag, nemlig: Forslag til Lov om Erklærings Meddelelser til Ansøgere og Klager og Forslag til Lov om den offentlige Orden paa Søn- og Helligdage maatte nyde Fremme.

Efter Dagsordenen gik man derpaa over til Valg af 7 Medlemmer til Finantsudvalget; hvorved afgaves 85 Stemmesedler, af hvilke 3 erklæredes ugyldige, een, fordi der paa samme fandtes et Navn forliden, og to, fordi der paa samme fandtes Medlemmer, der allerede vare valgte i Afdelingerne. Valgte bleve Mourad med 82, Tuxen med 82, Tscherning med 81, Rosenørn med 81, Fischer med 71, Müllen med 51 og Ruzgaard med 45 Stemmer.

Man gik dernæst over til det sidste Nummer paa Dagsordenen, nemlig 1ste Behandling af Udkast til Kongeriget Danmarks Grundlov for dets særegne Anliggender. (Udkastet findes i Anhang A. Nr. III. Sp. 35).

Tscherning: Idet jeg reiser mig, for at tage Ordet i denne Sag, føler jeg, og jeg er overbevist om, at Rigsdagen deler denne Følelse, at det er den vigtigste Gjenstand, hvorom der raadslaæes, efterat Rigsdagen er traadt i Virksomhed. Det er vistnok en Følelse af denne Art, der bragte den ærede Indenrigsminister til, da han anden Gang fremlagde dette Forslag, at opfordre til at behandle det med Aupartiskhed og at behandle det saa hurtigt, som Omstændighederne tillode det, for snart at naae til det Resultat, der igjen skulde bringe Høilighed tilveie i Sindet i Landet. Aupartiskhed skulde vi bringe med os, og det vente vi ogsaa af den ærede Minister. Vi skulde ikke stille os her som Personer, der forsøgte egne Meninger og ikke anerkjende de fælles Meninger, som imidlertid have gjort sig gjældende og vist, at de ere brugbare, vi skulde tage Det, som Erfaringen har erkjendt at være godt, det er at arbejde i konservativ Retning. Jeg for min Deel har ofte nok givet Prøver paa, at jeg veed at affee fra særlige Anskuelser, og med Hensyn

til dette Grundlovsudkast bringer jeg maastee mine Anskuelser ligesaamange Offre, som jeg haaber den ærede Indenrigsminister vil bringe sine, inden vi naae til Slutningen af Forhandlingerne.

Før jeg gaaer videre, skylder jeg at bringe i Erindring for Forsamlingen, at det, vi nu skride til, nemlig paa ny at behandle vor Grundlov som et Forslag, ikke er noget Uventet. Ved Grundlovens Tilblivelse vare vi os Alle bevidste, at dette maatte komme, og denne Bevidsthed var dengang saa stærk hos nogle af de ivrigste Frihedsvenner, at de endog hellere end at komme til en saadan dobbelt Prøvelse, vilde blive staaende ved dengang i den Grundlov at faae, og lade det voterede og antagne Forslag blive liggende til ny Raadslagning i bedre Tider, og det var, kun fordi Majoriteten hellere ønskede at benytte den Vægtstang, som blev givet dem ihænde til imidlertid at rokke mangen en tung Vægt afveien, for, naar den Tid kom, da Forslaget atter forelaa, da med større Lethed at kunne bringe det frem, at Grundloven dengang kom til at træde i Kraft, og, selv da den traadte i Kraft, traadte den kun i Kraft — det skulde vi ikke glemme — med et Forbehold, som tydeligt udtaler, at vi kunne vente os, at den paa ny skulde foreligge til Behandling, om ikke for os — hvilket dog altid er en Mulighed, der fremgaaer af det samme Forbehold —, saa dog for Andre udenfor os eller for Andre, blandede ind imellem os. Det er, støttet til denne Betragtningssaaade, antager jeg, at Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 er kommen frem. De Forudsætninger, under hvilke Grundloven blev antagen og Forbeholdet givet, bestode ikke og lode sig ikke skaffe tilveie, naar Landet skulde komme i en fredelig Forsætning og ikke vedblive at udsætte sig for at paadrage sig Byrder, hvis Størrelse vi i disse Dage have lært at kjende, maastee endog uden noget grundet Haab om dog at naae det Formaal, som man dengang havde affuktet sig. Der blev i visse Retninger stukt os, om man vil — Noget, vi forøvrigt endnu ikke vide — en snevrere Grændse, i andre Retninger, en videre. Der blev stukt os en snevrere Grændse, om det skulde vise